

AMANDA STEVENS

Ta jälgib. Ta himustab. Ta võtab...

NUKUMEISTER

PROLOOG

Nukk hirmutas teda. Kuigi Travis McSwaini polnud lihtne hirmutada. See oli nii elutruu, et igaüks, kes läbi poeakna sisse piilus, võis seda pidada ilusaks väikseks blondiks tüdrukuks.

Aga nii lähedalt reetsid teda silmad. Need olid otsekui türkiiskillud. Travis polnud kunagi sellist värvi pärisilmi näinud.

Talle ei meeldinud nukku liiga kaua vahtida, sest tema meeled hakkasid valetama. Kui ta oli nuku sisse pakkinud, et ta linna tuua, võinuks ta vanduda, et need klassilmad jälgisid iga tema liigutust. Need tekitasid tal selliseid külmavärinaid, et ta oleks peaaegu tahtnud selle sohu visata. Aga talle oli raha vaja ja seal see nukk nüüd oli.

Poepidaja tõstis pilgu. „See on hämmastav. Täiesti hingetuksvõttev. Andke mulle veel mõni minut ja me saame teie maksegraafikut arutada.”

„Võtke nii kaua kui vaja,” pomises Travis, kuid soovis metsikult, et naine kiirustaks. Mida kiiremini ta nukust lahti saab, seda rutem saab ta palju kergemini hingata.

NUKUMEISTER

Miski selles portselannäos tekitas temas õudu. Travis oleks teda nagu varem näinud, võib-olla unenäos, aga ta ei teadnud, kuidas see saab võimalik olla. Nukk oli ainulaadne.

Ta oli läinud vanasse Sweete poodi tööd otsima ja kui ta eesaknast nukku märkas, otsustas selle näpata, sest sellega ta tegeleski. Ta võttis asju, mis ei kuulunud talle. Travise meelest oli see mingi haigus.

Enne kui tema nelipühi usku ema lusika nurka viskas, halas ta ja palvetas tema surematu hinge eest, aga paps oli pooldanud teist lähenemist. Alati kui Travis jäi näppamisega vahele, nüplendas vanamees teda rihmaga korralikult, kuni tema selg ja kannikad meenutasid toorest liha.

Aga pärast seda kui Travis esimest korda noortekolooniasse St. Jamesi maakonnas saadeti, oli Cletus McSwaini suhtumine muutunud. Ta oli enam-vähem pojast käed puh-taks pesnud. „Ühel päeval näppad sa veel valelt inimeselt, poiss, ja saad endale kuuli otse silmamunade vahele. Ja kui see juhtub, olgu ma neetud, kui su haleda kuju pärast pisaraid valama hakkad.“

Noh, see oli ka õiglane. Sest Travis polnud küll eriti nutnud, kui too vaga vana tõbras krevetilaevalt minema uhuti ja ta Lahes uppus. Ja nüüd siin Travis siis seisis, täies hiilguses, samal ajal kui tema paps ujus koos kalakestega Terrebonne'i lahes.

Mõnikord ajas lihtsalt naerma, kuidas kõik välja kukub.

Travis toetus küünarnukiga letile ja püüdis ükskõiksena näida, samas kui poemüüja nukku edasi uuris. Aga iga natukese aja tagant, kui naine ei vaadanud, põikas Travise pilk eesakna poole. Talle ei meeldinud vanamehe ennustusi väga tõsiselt võtta, aga sellest ajast peale, kui ta oli nuku varastanud, oli tal väga halb

tunne, et võib-olla tõesti oli ta seekord liiale läinud. Üks asi oli autosid tühjaks teha, aga nuku näppamine hakkas pisut inimröövina tunduma.

Külmavärinad roomasid ta seljast üles. See neetud asi oleks nagu nõiutud või midagi.

Mees näppis oma talismanikotikest, mida ta taskus kaasas kandis. *See on libtsalt mänguasi.*

Aga nukk oli midagi enam kui lelu. Kõik Terrebonne'i maakonnas teadsid, et Savannah Sweete nukud olid ainulaadsed ja väärt palju raha. Ja keegi tahab kindlasti seda tagasi saada.

Ta heitis veel ühe pilgu akna poole. Vihm oli tulekul ja sünge videvik kasvatas temas rahutust. Ta lasi närvidel endaga mängida, aga tundus, et ei saa sinna parata. New Orleans mõjus talle niimoodi. Ta polnud seal käinud orkaan Katrinast saadik ja maastik oli nii palju muutunud, et ta tundis koha sisse sõites vaevu ära. Kuid linna hing – Vieux Carré – püsis samasugune. Travis ei teadnud, kas see on hea asi või mitte.

Ta oli varem pisut ringi jalutanud, enne kui tal oli kokkusamine poeomanikuga, ja teda rabas, kui normaalne kõik paistis. Vähemalt Prantsuse kvartali jaoks. Oli veel vara, aga Bourbon Streeti striptiisiurkad olid juba avatud, pakkudes möödujatele ukseavast tasuta piilumist. Travise tähelepanu paelus pikkade jalgadega blondiin, kes riietas end lahti kantrilaulu saatel. Naine oli seljaga ukse poole, aga kui ta üle õla kiikas, kinnitus ta pilk laserkiirena Travisele.

Ta oli uskumatult nõtkes ning tema tagumik ja reied sama pringid kui trumminahk. Naine naeratas, kutsus teda sõrmega lähemalt vaatama ja Travis oli tõsist ahvatlust tundnud. Kuid siis pööras naine end tema poole ja teda haaras viha, kui mõistis, et vahib seal transvestiiti.

Kähe hääli oli ukseavast öelnud: „Tule sisse, kullake, ta ei hammusta. Tema nimi on Cherry Rose. Sulle ju meeldib, mis Cherry Rose'il seal all on, eks?”

„Ei,” pomises Travis ja pöördus minekule.

„Kuule, ära ole selline!” hüüdis hääli talle järele. „Tule tagasi, kullake. Cherry Rose teeb sinust tõelise mehe.”

Mõned turistid tänaval kuulsid seda ja hakkasid naerma ning Travise rusikad sügelesid meeslitsi punast suud sulgema. Aga Bourbon Streeti transud olid kurikuulsad taskunugade poolest, mida nad kinnitasid rihmadega reite külge, ja kui nad olid laksu all, võtsid nad sama kiiresti mehel munad maha kui talle otsa vaatasid.

Seepärast oli Travis minema tõtanud. Aga tänavat ületades oli ta pilgu taha heitnud ning märganud kedagi kõnniteel seismas ja talle järele vahtimas. See polnud tantsija ega ukseavas olnud kaubitseja, vaid veider hõbedast kõrvarõngastega ja lendleva rohelise seelikuga naine.

Miski tema pilgus ehmatas Travist ning ta oli peatunud hetkeks, et talle vastu vaadata. Seejärel kaotas mees ta lärmakas rahvasummas tänaval ja liikus edasi.

Nüüd mõtles ta sellele naisele ja sellele, kuhu too oli läinud ning kas tal oleks võimalik teda ehk leida, kui see tehing poepidajaga oli korda aetud.

Samas jälle, võib-olla peaks ta asja sinnapaika jätma ja kobima koju, kus ta saab aru, mis on mis. Aga pärast selle nuku varastamist ei pruukinud Terrebonne'i maakond tema jaoks kõige turvalisem paik olla.

Ta surus värina alla ning lausus kärsitult: „Ma ei taha teid küll tagant kiirustada, proua, aga mul pole ka tervet õhtut.”

Naine tõstis vabandava naeratusega pilgu. „Andke andeks, et teid ootama sunnin, kullake, aga ma näen harva sellist

meisterlikkust. Tedretähnid ninal... see tilluke sünnimärk vaskul kael... selline tähelepanu pisiastjadele on just Savannah Sweete firmamärk. Ma ei suuda lihtsalt uskuda, kui täpne ta on.”

„Jajah.”

„Aga...” Naise hää teravnes, nagu valmistuks ta äri ajama. Ta oli vanamutt, külmade siniste silmade ja puuvilla meenutavate juustega. Tema prillid oli kassisilmade kujulised ning kui ta kõneles, libistas ta neid pidevalt eest ja näris üht sanga.

Travis kortsutas kulmu. „Mis viga? Kas see ei meeldi teile äkki?”

„Ei, asi pole selles. Nagu ma ütlesin, nukk on ilus. Aga neil päevil liigub ringi ka üsna veenvaid imitatsioone. Paar Savannah’ endist õpilast on tehnika omandanud ja ma tean üht või kahte, kes on püüdnud oma tööd tema oma pähe müüa.” Naine vaikis, tema pilk langes nukule. „Kas teil on autentsust tõestav sertifikaat?”

Travis oligi arvanud, et sellest võib probleem tulla, aga ta oli valmis siis bluffima. Jampsi ajamine tuli talle ju loomulikult. Täpselt nagu varastamine. „Kui te olete selline ekspert, nagu väidate, peaksite vaid nukule pilku heites aru saama, et see on ehtne.” Ta sirutas käe välja ja lükkas sõrmega ühe nuku kuldse loki eemale. „Te ütlesite ka ise, et pole kunagi sellist kvaliteeti näinud.”

Naine libistas prillid ninale ja kummardus taas nuku kohale. „Ma olen üheksakümmend üheksa protsenti kindel, et see on ehtne, aga kui suudate anda mulle ka paberid, kahekordistuks väärtus.”

„Vabandust, aga ma pakun seda nii. Kui ei taha, lähen mujale. Ma usun, et on olemas piisavalt poode ja erakollektsionääre, kellele meeldiks nii kena asja endale saada.”